

Cin'in İyiliđi

Yavuz DEMİRKIRAN

Cin'in İyiliđi

Yavuz DEMİRKİRAN

Eski meşe ağacının altındaki sıcacık bir yuvada Cin Grizzle yaşırdı. Yosun yeşili teninde koyu lekeler, her yöne fırlamış turuncu tutamlar saçları ve sarkık kırmızı bir şapkası vardı. Grizzle yaramazlığı her şeyden çok severdi. Kocaman kehribar sarısı gözleri sinsi planlarla parıldar, geniş dişli gülümsemesi hep bir şeyler peşinde olduğunu gösterirdi.

Her sabah Grizzle, çakıl taşlarıyla dolu deri kesesini kapıp oyun oynamaya çıkardı. Fırıncının ayakkabılarını kuyuya saklar, yol tabelalarını değiştirip yolcuları kaybettirirdi. Köylüler iç çekip "Ah, şu Grizzle!" derlerdi. Ama Grizzle sadece kıkırdar ve sarkık kırmızı şapkasını çevirirdi. Yaramazlık onun en sevdiği oyundu ve bu oyunu çok iyi oynardı.

Köy meydanının yanında Marigold'un sebze bahçesi vardı. Marigold, gümüş saçlarını düzgün bir topuz yapmış, yuvarlak gözlüklü, hardal sarısı elbiseli, iyi kalpli yaşlı bir kadındı. Tombul havuçlar, yapraklı lahanalar ve dolgun balkabakları yetiştirirdi. Her gün onları sular, usulca mırıldanırdı. Bahçe onun gururu ve neşesiydi, bütün köy de taze sebzelerini severdi.

Güneşli bir öğleden sonra Grizzle bahçenin yakınında bir oyun oynamaya karar verdi. İnsanların takılıp düşmesi için yola bir ip bağladı, sonra izlemek için bir çalının arkasına saklandı. Ama saklanmaya koşarken bahçe çitini görmedi. Çat! Tam çitin içinden yuvarlandı, lahanaları ezdi, havuçların tepelerini kırdı. Her yer çamur oldu, düzgün sıralar altüst oldu.

Grizzle telaşla doğruldu, kalbi hızla çarpıyordu. Harap olmuş bahçeye baktı ve göğsünde tuhaf, ağır bir his duydu. Tam o sırada Marigold hasır sepetiyle dışarı çıktı. Kırık çiti ve ezilmiş bitkileri görünce iyi kalpli gözleri yaşlarla doldu. "Ah hayır," diye fısıldadı. "Güzel bahçem." O kadar üzgün görünüyordu ki Grizzle'in gülümsemesi kayboldu.

Grizzle yuvasına süzölüp döndü ve uyuyamadı. Marigold'un üzgün yüzünü görmeye devam etti. İlk kez yaramazlık eğlenceli gelmedi. "Bunu ben yaptım," diye mırıldandı. "Onu ağlattım." Başkalarının derdine güldüğü bütün anları düşündü. Şimdi nasıl bir his olduğunu anlıyordu. Her şeyi düzeltmek istiyordu ama nasıl yapacağını bilmiyordu.

Ertesi sabah, güneş doğmadan önce Grizzle bahçeye parmak uçlarında gitti. Küçük bir tohum çuvalı ve bir çekiç taşıyordu. "Gizlice düzelteceğim," dedi. "Kimse asla bilmeyecek." Çitle başladı, tahtaları çakıp düzeltti. Küçük yeşil elleri dikkatle çalışıyor, işine eğildikçe sarkık kırmızı şapkası sallanıyordu.

Sonra Grizzle küçük çukurlar kazdı ve tohumları tek tek ekti. Yabani otları yoldu ve toprağı suladı. Bu zor bir işti, sırtı ağrıyordu. Ama çalışırken Marigold'un yeniden gülümsediğini hayal etti. Bu düşünce içini ısıttı, hiçbir yaramazlığın ısıtmadığı kadar. Küçük bir şarkı mırıldandı, turuncu tutam saçları çabayla dikildi.

Bu arada küçük Pip her zamanki gibi erkenden kalkmıştı. Pip'in dağınık siyah saçları, çilleri ve iple bağlanmış hasır bir şapkası vardı. Keşfetmeyi çok sevdi. O sabah bahçe kapısının açık olduğunu fark etti. İçeri göz attı ve şaşkınlıkla nefesini tuttu. Kırık çit onarılmıştı! Toprak düzgün ve sulanmıştı. "Bunu kim yaptı?" diye merak etti Pip, yeşil gözleri kocaman açılmıştı.

Pip arařtırmaya karar verdi. Bir alının arkasına saklanıp bekledi. Kısa süre sonra sarkık kırmızı řapkalı küçük bir figürün baheye süzöldüğünü gördü. Bu Grizzle'dı! Pip, cinin daha fazla tohum ekip gevşek bir direęi onardığını izledi. "Grizzle yardım mı ediyor?" diye fısıldadı Pip, hayretle. Grizzle'ın bütün oyunlarını hatırladı ama bu farklıydı. Bu iyi kalpli bir şeydi.

Pip alının arkasından ıktı. "Grizzle!" diye seslendi. Grizzle zıpladı ve neredeyse ekicini dşürüyordu. "Baheyi mi onarıyorsun?" diye sordu Pip. Grizzle'ın yosun yeşili yüzü pembeye döndü. "Ben kırdım," diye mırıldandı. "İstememiştim ama kırdım. Ben de onarıyorum." Pip gülümsedi. "Bu iyi bir davranış," dedi. "Yardım edebilir miyim?" Grizzle'ın kehribar gözleri şaşkınlıkla büyüdü.

Grizzle ve Pip yan yana çalıştılar. Pip su getirirken Grizzle son tohumları ekti. Güleştüler, konuştular ve Grizzle sinsi olmayı unuttu. Bahçe sonunda düzenli olunca Grizzle gururla ona baktı. "Yardım etmek güzel bir duygu," dedi. Pip başını salladı. "İyilik yaramazlıktan daha güzel hissettiriyor, değil mi?" Grizzle bunu düşündü ve gerçek, sıcacık bir gülümsemeyle gülümsedi.

Köyde gizemli bahçe onarımıyla ilgili haberler yayıldı. Marigold bahçesinin yeniden düzeldiğini görünce sevinçle nefesini tuttu. "Bunu kim yapmış olabilir?" diye sordu. Pip sırtıttı ve bir ağacın arkasına saklanan Grizzle'ı işaret etti. "Grizzle'dı," dedi Pip. "Her şeyi o onardı." Köylüler sarkık kırmızı şapkalı cine bakmak için döndüler.

Grizzle tedirgin bir şekilde öne çıktı. "Bahçenizi kırdığım için özür dilerim," dedi Marigold'a. "Düzeltmek istedim." Marigold'un iyi kalpli gözleri parladı. Yanına yürüdü ve onun küçük yeşil elini tuttu. "Teşekkür ederim, Grizzle," dedi. "Bu çok iyi bir davranıştı." Köylüler alkışladı ve Grizzle'ın dişli gülümsemesi geri döndü, ama bu kez mutlu ve gururlu bir gülümsemeydi.

O günden sonra Grizzle deđiřti. Hâla eđlenceyi seviyordu ama yardım etmenin yeni yollarını buldu. Marigold'un sepetini taşıdı ve sallanan çitleri onardı. Hatta sakladığı ayakkabıları bile geri verdi! Köylüler onu gülümsemelerle ve el sallamalarla karşıladı. Grizzle, başkalarına yardım etmenin ona herhangi bir oyundan daha mutlu hissettirdiđini keřfetti. Sarkık kırmızı řapkası sevinçle zıplıyor gibiydi.

Böylece bir zamanlar yaramazlığı seven cin, köyün en iyi kalpli yardımcısı oldu. Marigold'un bahçesi her zamankinden daha iyi büyüdü ve Pip ile Grizzle en iyi arkadaş oldular. Grizzle, insanların çaba ve iyilikle değişebileceğini öğrendi. Hâlâ turuncu tutam saçları ve sarkık kırmızı şapkası vardı, ama artık gülümsemesi yaramazlık için değil, yardım içindi. Ve bu gerçekten harika bir duyguydu.